

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Ing. Z. M.**
bytem J. 78, P.
zastoupen JUDr. Petrem Navrátil, advokátem
sídlem Joštova 4, Brno

proti
žalovanému: **Velitel vzdušných sil**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MO 215066/2019-3031 ze dne 24.7.2019

takto:

- I. Rozhodnutí Velitele vzdušných sil č.j. MO 215066/2019-3031 ze dne 24.7.2019 **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám JUDr. Petra Navrátila, advokáta, sídlem Joštova 4, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. MO 215066/2019-3031 ze dne 24.7.2019, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí velitele Vojenského útvaru 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, č.j. 1124/9/8/2014-2427 ze dne 25.1.2017 (výrok I.) a kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí velitele Vojenského útvaru 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, č.j. MO 152467/2017/2427 ze dne 31.7.2017 (výrok II.).
2. Rozhodnutím ze dne 25.1.2017 prvostupňový správní orgán zčásti vyhověl žádosti žalobce a podle § 10 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech (dále jen „zákon o platu“), přiznal žalobci odměnu za práci přesčas ve výši 283 549 Kč (výrok I.) a ve zbylém rozsahu žádost žalobce podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).
3. Rozhodnutím ze dne 31.7.2017 prvostupňový správní orgán podle § 161 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání nevyhověl žádosti žalobce o přiznání příslušenství pohledávky, neboť žalobcem požadované nároky byly promlčeny.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

4. Žalobce v podané žalobě předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm chybí specifikace konkrétních dnů a časů, za které je příplatek za práci přiznán, a to navzdory právnímu názoru vyslovenému zdejším soudem v předchozím rozsudku v této věci.
5. Dále žalobce namítá věcnou nesprávnost napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí ze dne 25.1.2017, neboť vycházejí z nesprávných skutkových závěrů o náplni pracovní činnosti žalobce a nesprávně dovozují zákonnost přiznané odměny za pracovní pohotovost a práci přesčas namísto za výkon služby. Podle žalobce totiž nebyly naplněny zákonné podmínky pro vykazování vykonávané práce jako pracovní pohotovosti. Vykonávané činnosti v rámci nařízené služební pohotovosti byly podle žalobce v zásadě shodné s činnostmi nařizovanými při výkonu služby.
6. Ve zbytku žaloby žalobce brojí proti závěrům o promlčení části nároku uplatněného žalobcem a o promlčení nároku na příslušenství.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené i obě jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Zdejší soud o žalobě rozhodoval přednostně v souladu s § 56 odst. 1 s.ř.s., neboť v dané věci již rozsudkem č.j 62 Ad 1/2018-51 ze dne 12.6.2019 rozhodnutí žalovaného v této věci pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současné stav vyřizování věcí podle pořadí, v jakém do soudního oddělení 62 a 67 zdejšího soudu došly, přednostní projednání a rozhodnutí v této věci bez újmy účastníkům řízení v jiných věcech podle zdejšího soudu umožnil.
12. Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejících prvostupňových rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení.
13. Podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2 správního řádu); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2 správního řádu). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
14. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 správního řádu uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
15. Zjednodušeně řešeno tedy z výroku rozhodnutí musí být zřejmé, jak správní orgán rozhodl, a v odůvodnění rozhodnutí pak musí být srozumitelně vysvětleno, proč rozhodl právě takto.
16. Žalobce namítá, že z napadeného ani z prvostupňového rozhodnutí ze dne 25.1.2017 není zřejmé, za jaké dny a časy mu byl příplatek za práci přesčas přiznán.
17. Rozhodnutím ze dne 25.1.2017 bylo rozhodováno o žádosti žalobce ze dne 8.5.2008, v níž žalobce požadoval „dorovnání platu z důvodu nesprávně stanovené pracovní doby“ od roku 1999 ve výši nejméně 1,2 mil. Kč. Podle výroku I. se žádosti „zčásti vyhovuje a žadateli se podle ust. § 10 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů,

přiznává odměna za práci přesčas ve výši 283.549,- Kč, jež bude vyplacena do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“. Podle výroku II. „[v]e zbylém rozsahu žádost jako nedůvodnou zamítám. Podle § 161 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném ke dni vydání žádosti, jsou navíc nároky uplatněné u služebního orgánu touto žádostí za dobu do 13. května 2005 promlčeny“. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že nároky do 13.5.2005 se „služební orgán“ z důvodu promlčení nezabýval. Pokud šlo o období od 13.5.2005 do 27.7.2008, tak „služební orgán“ dospěl k závěru, že žalobce byl zařazen do služeb SAR rozdělených každý den na 12 hodin výkonu služby (od 7:00 do 19:00 hod.) a na 12 hodin pohotovosti (od 19:00 do 7:00 hod. následujícího dne). Dále je zde uvedeno, že „služební orgán“ z jednotlivých denních rozkazů zjistil konkrétní dny služební pohotovosti ve vojenském objektu a celkový počet hodin služební pohotovosti žalobce. Poté byl proveden výpočet průměrného měsíčního hodinového výdělku žalobce a příplatku za práci přesčas za dobu strávenou výkonem služební pohotovosti ve vojenském objektu. „Služební orgán“ tak dospěl k závěru, že žalobci náleží 283 549 Kč.

18. Z rozhodnutí ze dne 25.1.2017 tedy skutečně neplyne, za jaké konkrétní dny a hodiny byla žalobci částka 283 549 Kč vyplacena. Toliko je zřejmé, že období do 13.5.2005 považoval prvostupňový orgán za promlčené. Prvostupňové rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, neboť z něho není zřejmé, proč bylo žalobci tímto rozhodnutím vyhověno toliko v částce 283 549 Kč. Byť jsou obecné kroky správního orgánu v odůvodnění popsány, není z odůvodnění zřejmé, jak konkrétně správní orgán k této částce dospěl. Tuto nepřezkoumatelnost však mohl odstranit žalovaný v napadeném rozhodnutí.
19. Napadeným rozhodnutím (výrokem I.) žalovaný žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí ze dne 25.1.2017 potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný na stranách 7 až 9 uvedl výpočet odměny za práci přesčas včetně příslušných ustanovení právních předpisů a přehledovou tabulku hodin za období květen 2005 až červenec 2008 i finančních částek, které se k jednotlivým měsícům vztahují. Z této části odůvodnění napadeného rozhodnutí pak jednoznačně plyne, jak žalovaný, resp. prvostupňový správní orgán v rozhodnutí ze dne 25.1.2017, k výši přiznané odměny za práci přesčas (ve výši 283 549 Kč) dospěl, čímž plně dostal požadavkům zákona na přezkoumatelnost výroku i odůvodnění správního rozhodnutí; požadavek žalobce, aby tyto informace byly obsaženy ve výroku rozhodnutí, není dle názoru zdejšího soudu namístě. Žalovaný takovým postupem s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení zhojil nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí ze dne 25.1.2017. Napadené rozhodnutí tak vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.
20. Jádrem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka zákonnosti nařízené služební pohotovosti a povaha činností, které žalobce v rámci služební pohotovosti vykonával, a jejich „podobnost“ s činnostmi nařizovanými v rámci výkonu služby.
21. Žalobce ve vztahu k (ne)zákonnosti nařízené služební pohotovosti brojí především proti nenaplnění zákonné podmínky pro její nařízení a také proti způsobu, jakým byla nařizována – organizačními rozkazy velitele vojenského útvaru na celý rok bez určení konkrétní osoby a konkrétní doby služební pohotovosti.
22. Podle § 30 odst. 1 zákona o vojácích z povolání vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může nadřízený nařídít vojákovi služební pohotovost.

23. Podle § 30 odst. 2 zákona o vojácích z povolání se služební pohotovostí rozumí přítomnost vojáka na stanoveném místě výkonu služby nebo na jiných místech, která určí nadřízený, a to mimo dobu služby, a připravenost zahájit plnění služebních úkolů na určeném místě a v určeném čase. Voják je povinen se po dobu služební pohotovosti zdržet jednání, které by mu znemožnilo přijetí pokynu a případný výkon služby.
24. Podstatou služební pohotovosti je zajištění připravenosti určitého počtu vojáků pro případ potřeby nasazení vyššího počtu vojáků, než jaký je potřeba pro zajištění běžného provozu vojáků ve výkonu služby. Vojáci zapojení v rozhodnou dobu do pohotovostního systému nejsou ve výkonu služby, tj. aktuálně nevykonávají služební úkoly, nýbrž jsou armádě k dispozici pro případ, že budou k plnění služebních úkolů povoláni; v takovém případě mají povinnost se dostavit k plnění služebních úkolů na místo dle pokynů operačního důstojníka. Jde tedy v materiálním smyslu o pohotovost dotčených vojáků, tedy o určité omezení vojáků v době, kdy nejsou ve výkonu služby, přičemž míra tohoto omezení může být různá.
25. Zákonnou podmínkou pro nařízení služební pohotovosti přitom je existence důležitého zájmu služby jako neurčitého právního pojmu, který je třeba v každém jednotlivém případě vyložit. Naplnění podmínky důležitého zájmu služby lze typicky spatřovat ve vzniku neočekávané situace způsobené momentální indispozicí či absencí některého z příslušníků např. ze zdravotních či jiných důvodů; důležitý zájem služby však nelze spatřovat v dlouhodobém (až trvalém) nahrazování nedostatku osob zvýšenými nároky (mj. nařizováním služeb přesčas) na stávající personál s odkazem na důležitý zájem služby (obdobně rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 10 A 34/2010-28 ze dne 20.8.2010).
26. V posuzované věci však žalovaný naplnění důležitého zájmu služby konkrétně netvrdí, resp. jej spatřuje v povinnosti zajistit nepřetržitý provoz služby LZS a SAR. Zajištění nepřetržité služby LZS a SAR je jistě legitimním cílem; toho však nemá být dlouhodobě dosahováno vytěžováním vojáků prostřednictvím výjimečného institutu služební pohotovosti, který má v naléhavých situacích sloužit k zajištění důležitého zájmu služby, a to pouze ve zcela nezbytné míře; důležitým zájmem služby tak nemůže být zajištění běžného provozu bez existence mimořádných okolností (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 Ad 7/2015-47 ze dne 26.1.2017 nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j. 22 Ad 20/2014-69, ze dne 10.7.2015). Nenaplnění zákonné podmínky důležitého zájmu služby ostatně vyplývá i z toho, jak byla služební pohotovost vojákům nařizována – prostřednictvím organizačního rozkazu velitele vojenského útvaru vždy na celý kalendářní rok; tedy jistě ne v reakci na konkrétní výjimečné okolnosti. To fakticky popírá naplnění účelu služební pohotovosti, jak vyplývá z § 30 zákona o vojácích z povolání, a to i s vědomím toho, že s ohledem na objektivní okolnosti mohou důvody pro nařízení služební pohotovosti trvat i delší časový úsek. Existenci důležitého zájmu služby, opět s ohledem na účel služební pohotovosti, nelze spatřovat ani ve vydání interních normativních aktů – směrnic – které fakticky v rozporu se zákonem služební pohotovost bez naplnění zákonné podmínky ukládají. Zdejší soud tak uzavírá, že nebyl-li dán důležitý zájem služby, nebyla služební pohotovost v posuzované věci nařízena v souladu se zákonem.
27. Přestože byla služební pohotovost nařízena v rozporu se zákonem, je pro určení toho, zda žalobci přísluší za takto nařízenou služební pohotovost plat za výkon služby či „pouze“ odměna za služební pohotovost, nutné postavit najisto, jaké činnosti žalobce v rámci

nařízené služební pohotovosti vykonával – zda charakter činností během služební pohotovosti byl identický s činnostmi nařizovanými žalobci v rámci výkonu služby, jak tvrdí žalobce, či nikoliv; tento závěr vyplývá i z obecného principu odměňování za vykonanou práci (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 5033/2007 ze dne 18.12.2008).

28. Žalobce k charakteru činnosti během nařizované služební povinnosti konstantně uvádí, že rozdělení doby výkonu služby na 12 hodin služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo pouze formálním aktem rozdělení nepřetržitého výkonu 24 hodinového výkonu služby, neboť vykonával identické činnosti v průběhu celých 24 hodin bez ohledu na to, zda se formálně jednalo o výkon služby nebo služební pohotovosti. Obsah protokolů o výsledku svědků, které procházejí správním spisem, přitom žalobce považuje za účelový a nesprávný.
29. Právě s ohledem na to, že požadavek žalobce na dorovnání platu by byl oprávněný pouze v případě, kdy by žalobce vykonával v době služební pohotovosti činnost, která je pracovní náplní služby SAR, pak bylo v daném řízení rozhodující náležitě zjistit skutkový stav věci, tj. především to, jak byl výkon žalobcovy služební pohotovosti v rozkazech velitele útvaru nařízen a jaké činnosti a práce přítomní vojáci (včetně žalobce) v rámci služební pohotovosti ve skutečnosti vykonávali (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 Ad 7/2015-47 ze dne 26.1.2017).
30. Ač v posuzované věci správním spisem procházejí protokoly o výsledku svědků (Ing. M. K. a plk. v. v. Ing. J. B.), rozhodné závěry pro posouzení náplně činnosti žalobce v rámci výkonu služební pohotovosti z nich spolehlivě vyvodit nelze, neboť se svědci ve vylíčení klíčových skutečností rozcházejí. Jak plyne z protokolu o výsledku svědka ze dne 2.6.2014, Ing. M. K. v odpovědi na otázku, zda byla v době služební pohotovosti vojákům nařizována nějaká činnost týkající se přípravy vzletu vrtulníku, uvedl, že *„[p]racovní činnost v rámci pohotovosti nebyla nařizována. V případě, že nařízena byla, byla tato pracovní činnost řádně placena (výcvikové lety, aktivace RCC ad.)“*. Obdobně se pak svědek vyjádřil při výsledku ze dne 17.10.2014.
31. Naopak, jak vyplynulo z protokolu o výsledku svědka ze dne 5.6.2014, plk. v. v. Ing. J. B. na otázku, zda byly vojákům přítomným na pracovišti v režimu pohotovosti v rámci tohoto režimu nařizovány vzlety, uvedl, že *„[a]no byly jim nařizovány, byly to jednak lety na záchranu lidského života a lety k pátrání a záchraně a jednak lety na udržení a obnovení rozlétanosti“*. Na otázku, kdo byl v době, kdy byli vojáci v režimu pohotovosti, oprávněn dávat pokyny, odpověděl, že *„[p]okud se týkalo vzletu LZPS, pokyny vydávalo RCC (záchranné koordinační středisko), pokud se prováděl výcvik nebo obnova rozlétanosti, rozkazy k těmto letům jsem dával já, před letem musela proběhnout koordinace s RCC“*. Na otázku, zda byla v době služební pohotovosti vojákům nařizována nějaká činnost týkající se přípravy vzletu vrtulníku, svědek uvedl, že *„[s]měrnice velitele vzdušných sil ke službě SAR nic takového nenařizovala a ani ze stupně velení vrtulníkové základny žádné takové nařízení vydáno nebylo, takže ne nebyla“*. Na otázku, zda má poznatky o tom, že vojáci museli v rámci služby SAR v době služební pohotovosti z důvodu jejich připravenosti konat nějakou činnost, uvedl: *„[n]e nemám“*.
32. Citované zaprotokolované svědecké výpovědi tak dle názoru zdejšího soudu neobsahují ucelený a věrohodný obraz o tom, jak skutečně výkon služby a výkon služební povinnosti v praxi probíhal – svědci se shodují na systému odměňování vojáků při uskutečnění letů na

základě aktivace RCC, avšak rozcházejí se ohledně další náplně služební pohotovosti, zejména pak ve skutečnosti, zda vojáci v rámci služební pohotovosti absolvovali výcvik, případně cvičné lety.

33. Žalovaný odkazuje na Směrnici pro činnost LZS a SAR 233. vrtulníkové letky bojových jednotek č.j. 42-9/2006-2802-J3, podle níž členové posádky vykonávají služební pohotovost v místnostech určených k odpočinku na služebně posádek LZS a SAR. Tato směrnice však není součástí spisu. Dále žalovaný tvrdí, že žalobci jako vojákovi určenému do služby LZS a SAR byl v průběhu dvanácti hodin služební pohotovosti v rámci LZS a SAR nařízen odpočinek vždy tak, aby po skončení této pohotovosti mohl být využit k další činnosti posádky. Správním spisem však denní rozkazy, ze kterých by uvedené skutečnosti plynuly, neprocházejí. Navíc ze shora uvedených svědeckých výpovědí plyne spíše opak, a to že vojáci v rámci pohotovosti vykořavali (nejen) lety na záchranu lidského života a lety k pátrání.
34. Za tohoto stavu je zdejší soud nucen napadené rozhodnutí bez jednání zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V navazujícím řízení tak bude na žalovaném, aby postavil najisto otázku, jak reálně probíhal výkon služební pohotovosti žalobce a zda, příp. jak, se lišil od výkonu služby; teprve pokud žalovaný spolehlivě zjistí, že činnosti vykonávané v rámci služební pohotovosti překračovaly pouhou přítomnost žalobce na pracovišti, bude třeba posoudit, zda z hlediska rozsahu vykonávaných činností, má žalobce nárok na dorovnání platu za výkon služby, včetně odměny za práci přesčas. Bude přitom na žalobci, aby k řádnému zjištění stavu věci navrhl důkazy.
35. Ve vztahu k namítanému promlčení části nároku žalobce – za období do 13.5.2005 – žalobce v žalobě navrhuje jako důkaz provést stížnost žalobce ze dne 25.2.2003, kterou měl brojit mimo jiné proti způsobu vykazování odpracovaných hodin a dovozuje z tohoto podání uplatnění nároku již od tohoto okamžiku, tj. od 25.2.2003. S ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako důvodu jeho zrušení bude na žalovaném, aby se i touto námitkou zabýval, navrhovaný důkaz provedl a postavil najisto okamžik, kdy žalobce svůj nárok (materiálně) uplatnil poprvé – zda stížností ze dne 25.2.2003 nebo až žádostí ze dne 8.5.2008.
36. Pokud jde o rozhodnutí ze dne 31.7.2017, jímž prvostupňový správní orgán nevyhověl žádosti žalobce o přiznání příslušenství pohledávky, tak ani to nemůže obstát. Jestliže zdejší soud zrušil jako nepřezkoumatelné napadené rozhodnutí, jímž byla stanovena odměna žalobce za práci přesčas (tj. pohledávka), nemůže obstát ani (část) rozhodnutí, kterým se stanovuje příslušenství k této pohledávce. Teprve poté, co bude přezkoumatelné a v souladu se zákonem postaveno najisto, v jaké výši žalobci přísluší odměna za práci přesčas s ohledem na to, zda vykonával službu či služební pohotovost (tj. samotná výše pohledávky), bude možné rozhodnout o příslušenství.
37. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s bez jednání zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V novém řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Nezbytnost zrušení prvostupňových rozhodnutí nechť posoudí žalovaný.

V. Náklady řízení

38. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
39. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3 100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 10. července 2020

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

